moisnikkuid ja nende poege olli sõtta langend. Sest siis olli keik Ma täis kurwastust ja ahhastust; waenlane olli ka jo Ria liñna liggidale sanud, ja langes sest ni suur hirm rahwa peäle, et Ria ümberkaudsed tallopoiad liñna kippusid warjule waenlase eest, kedda kardeti peäle tullewad, ja et liñna wärrawadki monneks aiaks kinni pandi. Se olli siis se Pranburgi minneminne.

Ni paljo lissame weel jure, et kui üks aasta pärrast sedda aega, rahho tehti, siis Rootsi kunningas jälle keik ommad maad ja liñnad taggasi sai, mis waenlased ennese kätte ollid woitnud.

3. Pärrast sedda kui Toompä wimist korda põllend, loetakse tännawo 150 aastat.

Toompä on mittokord ärrapõllend. Essimenne põlleminne olli aastal 1347; agga sest ei olle muud teäda, muud kui et sedda olnud. Teine suur tulli olli aastal 1433. Siis põlles keik Tallin Toompäga ärra, kirrikud, kloostrid, allewid, keik puhhas. Kolmat korda sündis sesamma kahjo aastal 1553, pühhapääw enne nellipühhi. Agga olli sel korral Toompä õiete selle witsa al; pool Toompä põlles ärra, kirik ka; alliñnas agga 8 maia ja radide maarstal. Niggola kirriko üllema kattusse peäle langes kül ka tulloke, agga kustutati jälle ärra, enne kui sai suurt kahjo teggema. Tulloke olli se kord Toompääl ühhe lihhonikko kõgist lahtipeäsend, kes pühhapäwal õllut prulis. Alliñnas kildsaunas olli otse sel päwal suur pulmalust lahti, mis Jummal seddawisi kurwastuseks põris.

Se Toompä põlleminne, kelleşt tähtramat rägib, se olli aastal 1684 Jani ku kuendamal päwal. Sel korral läks tulloke loune aial ühhe rüütli maiast wälja, ja wõttis ta nenda rutto woimust, et kirik, kirriko õppetajatte ja koli maiad, lanstubba ja üllepea ennamiste keik Toompä ärrapõlles. Muud ei jänud ülle kui los, ja monni maia Toompä surel turrul ja siin seäl weel. Monni tuh-